

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 22 - 28 septembrie 2019

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Rugăciune

Credința Ta, Doamne, mă face să înțeleg că nimic nu mă poate apropia mai mult de Tine, decât lucrarea, voința și iubirea Ta. O, Dumnezeuul meu, mi-ai arătat unde mă poate duce credința cea adevărată și ce înseamnă ea. Știu și recunosc că numai prin trăirea credinței mă pot mântui. De aceea vin acum la Tine Domnul meu, cerând lumina Spiritului Sfânt, pentru ca aceasta să înflăcăreze credința, care să fie legată de faptele pe care Tu le aștepti de la mine. Dacă puterea Ta a făcut să fâșnească din stâncă apa în pustiu, în fața profetului Moise, atunci eu vreau ca și credința din mine, să facă să izvorească faptele virtuților, de pe urma cărora Tu dorești să culegi roade vrednice de a Te lăuda pe Tine.

Însufletește-mă de viața Ta cea adevărată, prin care să trăiesc credința neclintită, indiferent de încercările vieții pământești, chiar dacă în ea lovesc valurile durerilor ori ale tentațiilor. Iar dacă dușmanul mântuirii mele vrea să distrugă poarta speranței și a încrederii în Tine, ajută-mă să fiu un exemplu viu în a-mi construi locuința eternității pe Stânca credinței care dăinuie de-a pururi. Amin.

Rugăciune

Praiubite Doamne, ca răspuns la chemarea Ta de a “înainta în larg”, să ne avântăm din apele mici în profunzimile iubirii Tale nemărginite. Ajută-ne să desfacem legăturile care ne țin în apele mici ale unei existențe fără sens. Așa cum bărcile discipolilor au fost umplute din belșug cu pește atunci când au ascultat porunca Ta, ne rugăm și noi, umple viețile noastre din belșug cu puterea, pacea și bucuria Ta, atunci când renunțăm la a ține picioarele pe fundul apei și ne aruncăm cu credință în brațele Tale iubitoare. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Cornel Ciocan, Constantin Bontu, Crina Dobocan și Alexandru David Mihele**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Pescari de suflete

Duminica de după Înălțarea Sfintei Cruci ne pune în față momentul din Cezarea lui Filip în care Isus vorbește ucenicilor despre Cruce. Puțin mai devreme, în aceeași Cezaree, Petru era apostrofat de către Mântuitorul: „înapoia mea Satano!” Episodul de astăzi este într-o oarecare măsură similar: Principele Apostolilor se confruntă din nou cu neputințele sale. Există însă o diferență majoră: dacă în momentul precedent limitele lui Petru sunt puse în evidență printr-un soi de aroganță spirituală, el pretinzând să-i indice calea Mântuitorului, în cel de astăzi Apostolul își recunoaște neputința, o pune la picioarele lui Isus și aproape parafrazându-l pe sutașul roman, spune: „Doamne ieși de la mine că sunt om păcătos”.

Cele două maniere a lui Petru de a se raporta la slăbiciunile lui ne sunt de învățătură și nouă. Există o manieră arogantă de a fi slab: nu îi cerem lui Dumnezeu să ne ajute, ci să își schimbe legile după noi. În loc să ne deschidă porțile îndurării, slăbiciunea ne duce la ceea ce Sfânta Scriptură numește „nebunie”. Astăzi tot mai multe persoane, grupuri, asociații reclamă un fel de libertate și autonomie prost înțeleasă. Nebunia se naște în momentul în care realitatea e acceptată doar în măsura în care corespunde cu viziunea mea. În caz contrar încerc să decupez din ea doar ceea ce-mi convine, transformând lumea întreagă într-un pat al lui Procust.

Cealaltă manieră este cea pe care o descoperim în evanghelia ascultată. Slăbiciunea și păcatul sunt chemate pe nume. Nu sunt cosmetizate, nu sunt prezentate cu jumătăți de măsură. Petru își deschide cu sinceritate viața în fața lui Dumnezeu: „Doamne depărtează-te de la mine, căci sunt om păcătos”, și primește îndurarea Mântuitorului: „Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni”.

Aceeași slăbiciune, aceeași persoană și totuși două rezultate atât de diferite. Slăbiciunea, păcatul se regăsesc și se vor regăsi în viața noastră până în ultimul moment. Însă precum Crucea, din instrument de tortură este transformată în semn de mântuire, pentru noi cei care ne ducem crucea pe urmele lui Cristos, împreună cu El, slăbiciunea recunoscută și pusă cu umilință în fața Mântuitorului deschide porțile Îndurării Cerului. Nu suntem chemați și mântuiți fiindcă suntem buni sau sfinți, ci datorită iubirii lui Dumnezeu. Acest adevăr este însă menit nu să justifice slăbiciunea și păcatul, ci să ne copleșască de recunoștință și astfel, să ne dea un divin imbold înspre convertire, înspre schimbare: de la căile acestei lumi, înspre cele ale Cerului, de la căile noastre înspre cele ale lui Dumnezeu. Dacă vom face așa, pe urmele marelui Pescar, vom deveni și noi pescari de suflete.

PS Claudiu, Episcopul Curiei